

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 110/03-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. júna 2003 predbežne prerokoval sťažnosť 1. M. T., 2. A. T., 3. Ing. M. K., 4. V. K., 5. PaedDr. M. E., všetci bytom P., zastúpených komerčným právnikom JUDr. J. E., P., a 6. JUDr. J. E., bytom P., vo veci porušenia ich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 2 Co 466/01-89, 2 Co 379/02 zo 6. decembra 2002 v spojení s rozsudkom Okresného súdu v Prešove č. k. 15 C 158/99-48 z 27. novembra 2000 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. T., A. T., Ing. M. K., V. K., PaedDr. M. E. a JUDr. J. E. o d m i e t a ako návrh podaný oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 2. mája 2003 doručené podanie označené ako „Podnet na začatie konania o porušení ústavného práva“ (ďalej len „sťažnosť“), ktorým 1. M. T., 2. A. T., 3. Ing. M. K., 4. V. K., 5. PaedDr. M. E., všetci bytom P., zastúpení komerčným právnikom JUDr. J. E., P., a 6. JUDr. J. E., bytom P. (ďalej len „sťažovatelia“), namietali porušenie ich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2 Co 466/01-89, 2 Co 379/02 zo 6. decembra 2002 v spojení s rozsudkom Okresného súdu v Prešove (ďalej len „okresný súd“) č. k. 15 C 158/99-48 z 27. novembra 2000 (ďalej len „napadnuté rozsudky“).

Sťažovatelia v sťažnosti okrem iného uviedli, že napadnutým rozsudkom krajského súdu bol rozsudok okresného súdu potvrdený, pričom „odvolací súd nárok posúdil len ako bezdôvodné obohatenie“. Ďalej sťažovatelia uviedli, že „bezdôvodné obohatenie je samostatný nárok, ktorý nie je možné zamieňať s odškodným ako majetkovou ujmu. Tak okresný ako i odvolací súd rozhodli o nároku, ktorý sme neuplatnili“. Podľa sťažovateľov v dôsledku toho oba súdy ich „nárok posúdili v rozpore s ústavou nie ako odškodné za majetkovú ujmu, ale ako bezdôvodné obohatenie“. K sťažnosti sťažovatelia pripojili napadnuté rozsudky obsahujúce údaj, podľa ktorého napadnutý rozsudok krajského súdu bol doručený okresnému súdu 27. januára 2003 a rozsudok okresného súdu nadobudol právoplatnosť „dňa 4. 2. 2003“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak [§ 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)].

Návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Podľa doterajšej judikatúry ústavného súdu jednou zo zákonných podmienok pre prijatie sťažnosti podľa čl. 127 ústavy na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, t. j. v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03).

Pretože napadnuté rozsudky súdu prvého a druhého stupňa nadobudli právoplatnosť 4. februára 2003, bola predmetná sťažnosť podaná v čase (2. mája 2003), keď už uplynula lehota ustanovená v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd sa preto nemohol zaoberať opodstatnenosťou námietok sťažovateľov o porušení ústavy a Dohovoru na základe ich sťažnosti.

Z tohto dôvodu bolo potrebné ich sťažnosť odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako návrh podaný oneskorene.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. júna 2003